

strene komme frem med Begjæring om store Pengebevillinger, 7 Maaneder efterat de skulde have været fremsatte? Den Finantslov, som ligger for til Behandling her, er jo nemlig den, som vi fik frem i Oktober; det er altsaa nu 7 Maaneder siden, og saa ser jeg her, at der uden den mindste Motivering fra nogen af Siderne — undtagen i alt Fald fra Ministrenes Side — er stillet Forslag af Ministrene, tiltraadte af Udvalget, om Pengebegjæring, som maa have været dem viterlige for 7 Maaneder siden eller i alt Fald, inden Folkethinget atter traadte sammen den 31te Januar. Jeg tillader mig at paatale denne Sag, thi jeg mener, at saa længe som vi have det Estrupske Ministerium, er Finantsloven det eneste Hold, som vi have paa Ministeriet her i Folkethinget. Det vil jo nu ved Slutningen af denne Forhandling vise sig, hvor Mange der ville stemme for denne Finantslov, og hvor Mange der med mig ville gaa imod den. Det kan ikke være Meningen af, at vi have et Finantsudvalg, at dette Udvalgs ærede og lærde Medlemmer skulle møde her i Salen og holde enten en Lærd eller en partimæssig Diskussion mellem hinanden indbyrdes. Hensigten med Finantsudvalgets Medsættelse og med den Tid, hvori Rigsdagsamlingen sættes hen, er den at instruere Thinget saaledes, at vi vide, hvad vi have under Forhandling, og at det kan være Alle og Enhver blandt os klart, hvad det er, vi skulle stemme for; men det opnaar vi ikke ved en saadan kursorisk Fremstilling som den, Finantsudvalget tillader sig at byde Thinget her ved 3die Behandling. Fulgte vi en rigtig parlamentarisk Fremgangsmaade, saa hjemsendte vi Sagen paany til Finantsudvalget. Jeg vil ikke fremsætte dette Forslag nu, fordi vi allerede ere langt inde i det Finantsaar, for hvilket vi skulle vedtage et Finantslovsforslag; men i og for sig selv fortjener efter min Formening Finantsudvalgets Forhold ved at byde os alt dette ikke bedre end Forslagets Hjemvisning. — Jeg skal ikke indlade mig paa at tale om Vædringsforslagene til § 24, thi de gaa i den Grad i det Enkelte, at jeg ikke er istand til at sige hverken det One eller det Andet om dem. Med Hensyn til § 26 om Dyrtidstillaget vil jeg derimod tillade mig et Par Bemærkninger ikke just om nogetsomhelst af de Vædringsforslag, som ere stillede, men med Hensyn til den offentlige Mening her i Landet. Det vide de vist alle, at den Afstemning, som her ved April Maanedes Begyndelse fandt Sted om

Dyrtidstillaget, har vaart udenfor Kjøbenhavn en tilbøls meget stærk Misfornoielse. Det kan ikke være ubekjendt, at den store Del af Befolkningen har set med Misshag, at Folkethinget voterede over $\frac{1}{2}$ Million Kr til Dyrtidstillæg. Af Hensyn til, at det er den almindelige Valgret, som stiller os her og stiller os imod et Ministerium, som har saa absolutistiske Tendenser og saa stor en Herkelyst som det nuværende, finder jeg mig foranlediget til at gjøre Rede for, hvad der har bevæget mig til at stemme for Dyrtidstillaget. Det har jo været den almindelige Mening i Folkethinget, at der behøves et Dyrtidstillæg, og den Opfattelse støtter jeg paa, at, uagtet vi ere tredelte, har intet af disse forskellige Partier, som hver har sin affordrede Stilling her i Salen, stillet noget Forslag om, at Dyrtidstillaget skulde stryges helt og holdent. Hvorfor har jeg ikke gjort det, thi jeg bryder mig ikke om Partistillingen, naar det gjælder Finantsloven? Jeg har ikke gjort det, fordi jeg anser Embedsmændenes Stilling i det Hele efter de nuværende Lønningsslove for at være meget prekar. Jeg tror, at Rigsdagen meget for sildig gav Embedsmændene Lønningstillæg i Stikkelse af Dyrtidspenge. Jeg tror, at Dyrtiden havde bestaaet længe, før Tillegget blev voteret, og derfor siger jeg, at det Dyrtidstillæg, som vi nu give Embedsmændene, er ikke Andet end en Refrance, som vi skyldte dem. Stiller jeg mig paa det Standpunkt, som blev indtaget af Ministeriet for en Tid siden, da det udtalte, at der ikke var Nød her i Landet, og at Indenrigsministeren derfor principielt ikke kunde tiltræde det Forslag, som fremkom om at give en Pengehjælp til den menige Befolkning, saa siger jeg, at det, vi her give Embedsmændene, er slet ikke Andet end en Statshjælp; det er ikke Andet end en Understøttelse, som kan komme de skrammerede og deforekede Medborgere til Gode, og det kunde den anden Hjælp ikke. I det Væsentlige er det ikke Andet end en Nødsstilling, som Staten giver ud. Jeg anser Embedsmændene for at være berettigede til at faae den, og jeg har ved min Afstemning herover sluttet mig til Mellempartiet. Jeg tror ikke, at man kan beregne, hvor meget eller hvor lidt Embedsmændene behøve til at lukke de Huller af Gjæld og Mangel, som endnu staa tilbage fra de virkelige Dyrtidsaar, en saadan Beregning kan Ingen opgjøre. Ministeriets Forslag gaar ud paa det Meste. Det Forslag, som har havt